

umuligt at forhandle med et Resultat. Derfor vilde jeg have sat mere Pris paa dette end paa den almindelige Formaning, vi fik, men isørigt vil jeg anerkjende, at det ærede Medlem fremsatte den saa mildt som muligt. Jeg vil haabe, at denne Mildhed vil vise sig i en tilsvarende Medebønhed af mere praktisk Natur, end man hidtil har set. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan vente, at der vil komme Noget ud af denne Forhandling i Mar, da har jeg allerede ved første Behandling tilladt mig at udtale som min Overbevisning, at det er i højeste Grad tvivlsomt, men jeg tror ogsaa, at Flertallet her i Salen er enigt om, at naar der ikke kommer Noget ud af Forhandlingen, skal det i det Mindste blive aldeles klart, at Grunden dertil er den, at Regjeringen, jeg vil ikke sige, ikke har levet den fornødne Tid til Forhandling, men har gjort Alt for at forhindre, at vi fik den fornødne Tid til at forhandle saa store Spørgsmaal, som det ærede Medlem selv siger kræve lang Tid, og dernæst, at Regjeringen i højeste Grad har virket med til en Politik, som jeg ikke kan betegne anderledes end som et Forsøg paa ad en Omvei ved Hjælp af formelle Fortolkninger — jeg veed ikke, om nogen Jurist billiger dem, men maatte kunne de fra et rent juridisk Standpunkt opstilles — at forhindre Thinget i at udøve den Myndighed, som man selv anerkjender, det skal udøve. Det er jo muligt, at man, naar man kommer noget længere hen i Samlingen, mere vil faae Die for, at den nuværende uforsjellige eller intransigente Høirepolitik, om jeg maa kalde den saaledes, som drives, vil være til liden Vaade for det Parti, der driver den, og i alt Fald til stor Skade for Landet; men vi maa se Bevøiser, disse almindelige Forsikringer nytte ikke.

Naar det ærede Medlem derefter omtalte Summerne paa Finantsloven og Udsættelsesresultatet, saa skal jeg ikke indlade mig derpaa af den Grund, at jeg ikke tror, at man just nu kan tillægge en Beregning over det samlede Udgiftsbeløb paa Finantsloven og Forholdet mellem Udgifter og Indtægter nogen Betydning. Der er jo Spørgsmaal, som først skulle afgjøres ved 3die Behandling, og der er betydelige Bevillinger og betydelige Udgifter ifølge særlig Lov, blandt Andet til Jernbaner, som fuldstændig vilde forrykke Balancen. Først naar man ser disse Udgifter, vil det være muligt at danne sig en bestemt Forestilling om, hvorledes Balancen vil blive. Jeg skal saa meget mindre gaa ind paa dette Spørgsmaal, som Spørgsmaalet om Balance jo egentlig ikke er det Afgjørende ved Spørgs-

maal paa Finantsloven. Det er ikke det, som vil forhindre en Overenskomst.

Med Hensyn til Telegraftaxterne omtalte baade den høitærede Minister og det ærede Medlem, der fører Ordet for Mindretallet, det Forslag, der er kommet fra vor Side, men Ingen af dem havde stor Sympathi for det, navnlig ikke Ministeren. Til det ærede Medlem skal jeg sige, at det, at vi ere det eneste Land i Europa med Undtagelse af Serbien, som har en Taxt for 20 Ord, og at der paa det Omraade kun er nogle Stater udenfor Europa, som følge samme System, bør ikke virke affrækkende. Paa alle andre Omraader i vort indre Liv staa vi ene ikke blot i Europa, men ogsaa naar vi tage Landene udenfor Europa med, saa det ærede Medlem maa virkelig være stolt og glad over, at han i alt Fald paa Telegrafvæsenets Omraade dog har Serbien paa sin Side — paa alle andre Omraader staa han ganske alene. Hvad Sagen selv angaar, vil jeg indrømme den høitærede Minister, at vi meget godt forstaa hans Ønske om at faae en bedre Balance tilveiebragt; men jeg tror, at den Veie, man her fra Telegrafbestyrelsens Side er gaaet, er urigtig. Jeg ser helt bort fra Spørgsmaalet om at indskrænke Ordrenes Antal, der er den høitærede Minister enig med os, hvis det kan naaes uden betydeligt Indtægtstab; det er jo Noget, vi Alle anerkjende, at det var ønskeligt, om der kunde blive sat en Bremse paa Bemyttelsen af færre Ord. Med Hensyn til Jordhyllens derimod ere vi ikke enige, og jeg tror, at Uenigheden har noget dybere Grund. Administrationen mener, at det at forhøie Taxterne vil kunne staa en bedre Balance til Veie. Det betvivler jeg i høi Grad. Jeg er ganske sikker paa, at Administrationen derved vil naae at paalægge Publikum en forøget Byrde; men om der virkelig derigjennem vil staaes en bedre Balance til Stede, er overordentlig tvivlsomt. For det Første indrømmer jo Administrationen selv, at der ikke er Tale om at staaes en virkelig Balance til Veie, men kun en bedre Balance. Det er en Calculus, som dog ikke har noget Bæseligt at støtte sig til. Naturligvis vil en høiere Taxt kunne hjælpe noget; men paa den anden Side er det dog lige saa givet, at det ogsaa vil medføre en Nedgang i Telegrafseringen, og hvorledes de to Ting saa vil balancere, er det ikke muligt at vide. Men naar man vil staaes Balance til Veie, hvorfor saa ikke staa ind paa et helt andet System for vor Telegrafadministration. Der findes i Annærmingerne en hel Række Oplysninger om, hvorledes Telegraferne betales, hvorledes Taxterne ere, hvorledes Admi-